

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Sulyok Ágnes ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Varga Tamás Ügyvédi Iroda tagjaként eljáró dr. Varga Tamás ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a ... által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, a korábban dr. Gyöngyösi Zoltán ügyvéd, majd dr. Kiss Imre László ügyvéd által képviselt ... - mint a ... jogutódja - (III. rendű alperes címe) III. rendű, a dr. Kiss B. István ügyvéd által képviselt IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) IV. rendű és a korábban dr. Gyöngyösi Zoltán ügyvéd, majd dr. Kiss Tibor Zoltán ügyvéd által képviselt ... - mint a ... jogutódja - (V. rendű alperes címe) V. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. november 18. napján kelt 19.P.632.881/2003/51. számú ítélete ellen a felperes részéről 57. sorszám alatt előterjesztett és 58. sorszám alatt megindokolt, valamint az I. rendű alperes részéről 52. sorszám alatt, a II. rendű alperes részéről 53. sorszám alatt és a III. rendű alperes részéről 55. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az I. rendű alperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségét 1998. december 18. napjától állapítja meg; a II. rendű alperessel, valamint a ... III. rendű (jogutódja a III. és V. rendű alperes) alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a II. rendű alperesnek 10.000 (Tízezer) forint, míg személyenként a III. és V. rendű alpereseknek 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetékből a felperes 59.400 (Ötvenkilencezer-négyszáz) forintot, míg az I. rendű alperes 44.000 (Negyvennégyezer) forintot köteles - felhívásra - az államnak megfizetni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és családja 1986-ban kezdte építeni a szám alatti családi házat, ahova 1988-ban költöztek be. Az I. rendű alperes 1986-ban kérte, hogy a szomszédos szám alatti ingatlanon telepengedély alapján karosszérialakatos tevékenységet folytathasson, amelyhez ekkor a felperes és családja hozzájárulásával bírt. Az I. rendű alperes a munkavégzést folyamatosan, az alagsorban kialakított műhelyben, illetőleg a műhely lejárataán lévő rámpán gyakorolta, több alkalommal az esti órákban, illetőleg alkalmanként hétvégén is dolgozott. Az I. rendű alperes munkavégzésével járó zaj, illetve szaghatások zavarták a felperest, aki nyugdíjasként állandó jelleggel otthon tartózkodott, nevelte 3 gyermekét. A felperes szóban több esetben kérte - eredménytelenül - az I. rendű alperest a zajhatás csökkentésére, illetőleg tevékenységének időbeli korlátozására. A felperes szóbeli bejelentéseire a II. rendű alperest azt a választ adta, hogy az I. rendű alperes rendelkezik a tevékenységének folytatásához szükséges engedélyekkel. A II. rendű alperes Polgármesteri Hivatalának Igazgatási Osztálya az I. rendű alperes kérelmére 2001. április 17-én karosszérialakatos tevékenység folytatására telepengedélyt adott ki. A határozatban helyszíni szemle tartása nélkül állapította meg, hogy a tevékenység a telep környezetében élők nyugalma, egészségét és környezetét a tevékenység nem veszélyezteti. A felperes házastársának fellebbezése folytán a III. rendű alperes Hatósági Főosztálya a 2002. november 30-án kelt 13-333/1/2002. számú határozatával az elsőfokú határozatot megváltoztatva az I. rendű alperes telepengedély iránti kérelmét elutasította. Az I. rendű alperes a határozat bírósági felülvizsgálatát kérte, a Fővárosi Bíróság a 2003. november 20-án kelt 18.K.30.067/2003/7. számú ítéletével az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Az új eljárás során mindenre kiterjedő részletes helyszíni szemle megtartását találta szükségesnek az eljárásban szereplő szakhatóságok részvételével. A kialakult helyzetben az I. rendű alperes 2003 közepétől a felperes szomszédságában ténylegesen nem folytatta karosszérialakatos tevékenységét. A megismételt eljárásban a II. rendű alperes Polgármesteri Hivatala Igazgatási Osztálya a 2004. április 27-én kelt 7136/12/2004. számú határozatával az I. rendű alperes telepengedély iránti kérelmét elutasította, a tevékenység végzését megtiltotta. A határozat indokolásában megállapította, hogy az ÁNTSZ XV. kerületi intézetének szakhatósági állásfoglalása közegészségügyi szempontból nem járult hozzá a karosszérialakatos tevékenység folytatásához. A III. rendű alperes a 2004. július 23-án kelt 13/375/2004. számú határozatával e határozatot megsemmisítette és a II. rendű alperes Polgármesteri Hivatalának illetékes osztályát új eljárás lefolytatására kötelezte. Ezt követően a II. rendű alperes Polgármesteri Hivatalának Igazgatási Osztálya a 2004. november 22-én kelt 7136/24/2004. számú határozatával az I. rendű alperes részére ismételten megadta a telepengedélyt azzal, hogy az I. rendű alperes tevékenységét az éjszakai órában

nem végezheti és a tevékenység gyakorlása során a környezetvédelmi hatóság levegőtisztaság védelmi és zajvédelmi kikötéseit köteles megtartani. A határozat tartalmazta azt is, hogy a korábban kiadott engedélyek hatálya nem szűnt meg, így az I. rendű alperesnek jóhiszemű joga a helyiséget továbbra is műhelyként használni akkor is, ha a jelenben a jogszabályok az adott építési övezetben új műhely létesítését nem tennék lehetővé. A felperes fellebbezése folytán a III. rendű alperes a 2005. áprilisában kelt 13-214/1/2005. számú határozatával az elsőfokú hatóság határozatát helybenhagyta. A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Fővárosi Bíróság a 2006. február 15-én kelt 1.K.31.952/2005/5. számú ítéletével az első és másodfokú határozatot hatályon kívül helyezte, az eljáró közigazgatási szervet új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy az eljáró szervek nem tettek eleget a tényállás tisztázására vonatkozó kötelezettségüknek, a szakhatósági állásfoglalások során nem vették figyelembe a tényleges műszaki körülményeket, azokat jogszabályi felhatalmazás nélkül felülértékelték. A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság az ítéletet hatályon kívül helyezte, a felperes keresetét elutasította. Arra a következtetésre jutott, hogy már működő telep jogszabály szerinti kötelező engedélyeztetése esetén az övezeti besorolásnak való megfelelés nem vizsgálendő.

A felperes másik szomszédja a IV. rendű alperes, aki az szám alatti ingatlanán, illetve megrendelőkhöz kijárva műbútorasztalos, illetve bútorrestauráló tevékenységet végzett. A felperest és családját az ezen tevékenység folytatása nyomán keletkezett zaj is zavarta, a felperes és a IV. rendű alperes között viszony fokozatosan megromlott, a felperes szóban többször kifogásolta a zajos tevékenységet. A II. rendű alperes Polgármesteri Hivatalának Műszaki és Városüzemeltetési osztálya az 1999. július 13-án kelt határozatával kötelezte a IV. rendű alperest, hogy a nyári konyha rendeltetésétől eltérő használatát szüntesse meg. Megállapította, hogy a IV. rendű alperes ezt a helyiséget az eredeti rendeltetésétől eltérően műbútorasztalos és bútorrestaurátor műhely céljára használja, holott annak eredeti rendeltetése nyári konyha. A III. rendű alperes Építésügyi Főosztálya a 16.801/1999. számú határozatával helybenhagyta az elsőfokú határozatot. Ezt követően a IV. rendű alperes kérelmet nyújtott be a nyári konyha építmény rendeltetése megváltoztatásának engedélyezésére. A II. rendű alperes Polgármesteri Hivatalának Műszaki és Városüzemeltetési osztálya a 2001. december 27-én kelt 30.549/5/2001. számú határozatával engedélyezte, hogy a nyári konyha építményt a IV. rendű alperes a továbbiakban barkácműhelyként használja. Az elsőfokú határozatot a III. rendű alperes Építésügyi Főosztálya a 2002. június 4-én kelt 08-901/2002. számú határozatával helybenhagyta. E jogerős határozatot a Fővárosi Bíróság a 15.K.32.270/2008/16. számú ítéletével 2003. szeptember 23-án hatályon kívül helyezte, az elsőfokú szervet új eljárásra kötelezte. Megállapította, hogy az államigazgatási szervek nem tettek eleget tényállás tisztázási kötelezettségüknek, a határozatok nem felelnek meg a jogszabályi rendelkezéseknek. A megismételt eljárásban a II. rendű alperes Polgármesteri Hivatalának Építésügyi Osztálya a 2004. november 18-án kelt 32.959/2004. számú határozatával ismételten engedélyezte a IV. rendű alperes részére az számú ingatlanon a lakóépülethez közvetlenül kapcsolódó nyári konyha helyiség

rendeltetésének megváltoztatását barkácsműhely céljára. A határozat rögzítette, hogy a helyiségben iparszerű tevékenység nem, kizárólag házi barkácsolás folytatható. A felperes fellebbezése nyomán a III. rendű alperes a 08-288/2005. számú határozatával az elsőfokú építési hatóság határozatát helybenhagyta. A felperes ezen határozattal szemben is keresetet nyújtott be a bírósághoz, a Fővárosi Bíróság a 2006. szeptember 6-án kelt 14.K.31.186/2005/14. számú ítéletével a jogerős határozatot az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezte. Arra a következtetésre jutott, hogy olyan bizonyítékok állnak rendelkezésre, amelyek azt igazolják, hogy a IV. rendű alperes eredendően kisipari tevékenységet folytatott a nyári konyhában, ezért a barkácsműhely engedélyezése iránti kérelem nem felelt meg a valós helyzetnek és a tényeknek. Megállapította továbbá, hogy az államigazgatósági hatóságok a megismételt eljárás során nem vették figyelembe a jogszabályi rendelkezéseket, a korábbi ítélet rendelkezéseit, illetve indokolását. A Fővárosi Bíróság kifejtette: szükségtelen az új eljárás lefolytatására való kötelezés, mert a vonatkozó jogszabályok alapján a IV. rendű alperes által végzett tevékenységre barkácsműhely rendeltetésmód változás nem engedélyezhető.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy valamennyi alperes megsértette az egészség védelméhez, az egészséges környezethez, valamint a magánlakás sérthetlenségéhez fűződő személyiségi jogát. Előadta: az I. és IV. rendű alperesek azzal, hogy egy kertvárosi övezetben zajos ipari tevékenységet folytattak környezet terhelést okoztak, nagy mértékben csökkentették a felperes, illetve családjának életminőségét. A felperes a II. és III. rendű alperesek felelősségének megállapítását arra alapozta, hogy az I. és IV. rendű alperesek számára a jogszabályi rendelkezésekkel szemben engedélyezték az ipari tevékenységet, a IV. rendű alperes ennek során figyelmen kívül hagyta a jogerős bírósági ítéletben foglaltakat is. A felperes a II. és III. rendű alperesek felelősségét abban is látta, hogy a jogsértő állapotot tevékenységük során eltűrték, a felperest megalázó és fokozott idegi feszültséggel járó eljárások megindítására kényszerítették. A felperes kérte az I. rendű alperes eltiltását a további jogsértéstől, ugyanis az I. rendű alperes az utóbbi években már kétségtelenül nem végzett ipari tevékenységet a szomszédjában, de az erre vonatkozó engedélye a Legfelsőbb Bíróság döntése nyomán változatlanul fennáll. A felperes további jogkövetkezményként az I. rendű alperest - a II. és III. rendű alperesekkel egyetemlegesen - 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítés, a IV. rendű alperest - a II. és III. rendű alperesekkel egyetemlegesen - ugyancsak 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, hogy az alperesek jogsértő magatartásával okozati összefüggésben súlyos hátrányok érték, életminősége csökkent, egészsége megromlott, éveken keresztül nem tudta rendeltetésének megfelelően használni ingatlana kertjét, az okozott zajhatások miatt folyamatosan idegeskedett.

Valamennyi alperes a kereset elutasítását kérte. Az I. rendű alperes előadta, hogy tevékenysége végzéséhez engedéllyel rendelkezett, mindenben az engedély keretei között végezte tevékenységét, hétvégén és éjszaka nem dolgozott,

alapvetően csak karosszerialakatos munkákat végzett, a forgalma ténylegesen meg sem közelítette a felperes által előadott napi 18-20 autó mennyiséget. A II. rendű alperes előadta, hogy személyében a felperes nem megfelelő alperest perel, mert a XV. kerületi Önkormányzat az ügyben semmilyen tevékenységet nem gyakorolt, így felelőssége sem állapítható meg. A kereset érdemében előadta, hogy nem állnak fenn az államigazgatási jogkörben okozott kár megállapításának feltételei, nem gyakorolt jogsértő tevékenységet. A III. rendű alperes előadta, hogy a felperes az elsőfokú államigazgatási hatóságot be sem perelte, nem állapítható meg, hogy a III. rendű alperes határozataiban az államigazgatási jogkörben okozott kár megállapítására okot adó döntések születtek volna. A II-III. rendű alperesek vitatták a nem vagyoni kár felmerülését és annak mértékét is. A IV. rendű alperes azzal érvelt, hogy rendeltetésének megfelelően használta a barkácsműhelyt, ott ipari tevékenységet nem végzett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a szám alatti ingatlanán a felperes tiltakozása ellenére fokozott zajjal járó karosszerialakatos munkát folytatott, megsértette a felperes magánlakás sérthetetlenségéhez, egészség védelméhez és az egészséges környezet védelméhez fűződő személyiségi jogait, az I. rendű alperest eltiltotta a további jogsértéstől. Megállapította, hogy a IV. rendű alperes azzal, hogy a szám alatti ingatlanán a felperes tiltakozása ellenére fokozott zajjal járó műbútorasztalos munkát folytatott, megsértette a felperes magánlakás sérthetetlenségéhez, egészség védelméhez és az egészséges környezetvédelméhez fűződő személyiségi jogait. Megállapította, hogy a II-III. rendű alperesek azzal, hogy a IV. rendű alperes a rendeltetés megváltoztatására irányuló eljárásban államigazgatási jogkörben okozott kár megállapítására alapot adó magatartást tanúsítottak, megsértették a felperes magánlakás sérthetetlenségéhez, egészség védelméhez és az egészséges környezetvédelméhez fűződő személyiségi jogait. Kötelezte az I-IV. rendű alpereseket, hogy eltérő időponttól járó kamataival együtt fizessenek meg személyenként a felperesnek 400.000 forintot, továbbá személyenként 10.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Rendelkezése szerint a felek a jogi képvisellel járó költségeiket maguk viselik. Akként rendelkezett, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 300.000 forint illetékből a felperes 189.000 forintot, az I. és IV. rendű alperesek személyenként 28.500 forintot kötelesek az államnak - felhívásra - megfizetni, a további 54.000 forint illetéket a II. és III. rendű alperesek illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes nem jelölte meg tévesen a II. és III. rendű alperesek személyében a perbe vonható alpereseket, így velük szemben is érdemben bírálta el a keresetet. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az I. rendű alperes által folytatott tevékenység kapcsán arra a következtetésre jutott, hogy az fokozott mértékben okozott - kertvárosi övezetben - zajterhelést és ezzel szükségtelen mértékben zavarta a felperes mindennapi életét, pihenését. Az I. rendű alperes tevékenysége kapcsán a II-III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelmet alaptalannak találta, ugyanis a Legfelsőbb Bíróság végső döntésében a II-III. rendű alperesek által az engedélyezési folyamatban

tanúsított magatartást jogszerűnek minősítette. Az elsőfokú bíróság a IV. rendű alperes tekintetében kiadott engedélyek vonatkozásában a II. és III. rendű alperesek felelősségét is megállapította, miután a Fővárosi Bíróság a 14.K.31.186/2005/4. számú ítéletében egyértelműen megállapította, hogy a II-III. rendű alperesek figyelmen kívül hagyták a korábbi ítélet (15.K.32.270/2002/16) iránymutatásait. Az I. rendű alperes tekintetében megalapozottnak találta a jogsértéstől való eltiltásra irányuló igényt, ugyanis az I. rendű alperes rendelkezik a tevékenység folytatásához szükséges engedéllyel. A felperes által igényelt nem vagyoni kártérítés kapcsán értékelte, hogy az I. rendű alperes a tevékenységét döntő részben érvényes hatósági engedélyek alapján végezte, azonban ezek az engedélyek sem adnak alapot mások személyhez fűződő jogai megsértésére, fokozott és veszélyes zajhatás kibocsátásra. Ugyanezt vonatkoztatta a IV. rendű alperesre azzal, hogy kisipari munkák végzésére a IV. rendű alperes hatósági engedéllyel nem rendelkezett. A II-III. rendű alperesek esetében figyelembe vette, hogy a IV. rendű alperes rendeltetés változtatási ügyében jogerős ítélet által megállapított módon figyelmen kívül hagyták a korábbi jogerős ítéletben meghatározott döntést, illetve vizsgálati szempontokat. A perben kirendelt szakértő véleménye szerint a felperes enyhe fokú anyagcsere tünetegyüttesben szenved, amely nem áll okozati összefüggésben az I. és IV. rendű alperesek tevékenysége által okozott zajhatásokkal. A felperes által felkért igazságügyi szakértő, ... megállapította, hogy a felperes megnövekedett alapfeszültsége - amennyiben tartósan fennáll - pszichoszomatikus betegségek kialakulását valószínűsítheti, nem életszerűtlen az, hogy a feszültség a zavaró tevékenység befejezése után is fennmaradhat. Kifejtette: a felperes feszültségállapotának kialakulása mögött más okot nem tud véleményezni, mint a felperes által megjelölt feszültség forrásokat, az I. és IV. rendű alperesek fokozott zajjal járó tevékenységét. Az elsőfokú bíróság ítélezése alapjául a ... által készített, szóban is kiegészített véleményét fogadta el a kirendelt igazságügyi szakértő „szükszavú” véleményével szemben, tekintetbe véve azt is, hogy a kirendelt szakértő a tárgyaláson nem tudott megjelenni, ezért a vélemények ütköztetésére nem kerülhetett sor. Az elsőfokú bíróság a felperes által igényelt nem vagyoni kártérítés összecszerűségének meghatározásánál értékelte, hogy az I. és IV. rendű alperesek részben önként, illetve hatósági határozat folytán a per megindítását megelőzően évekkel korábban felhagytak tevékenységükkel, továbbá azt, hogy az I. rendű alperes esetében a felperes tiltakozása 1988-tól közel 10 éven keresztül egyáltalán nem nyert igazolást. A II-III. rendű alperesek esetében figyelembe vette azt is, hogy a tevékenységüket kizárólag a IV. rendű alperes vonatkozásában találta jogsértőnek. Mérlegelte azt is, hogy az I. és IV. rendű alperesek részéről a károkozás nem szándékosan történt. Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a peres felek a képvisellel járó költségeiket maguk viselik. Utalt arra, hogy az alperesek terhére megállapított részperköltség a felmerült szakértői költségekkel kapcsolatos.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes, az I., II., és III. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést. A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az I., II., és III. rendű alperesek vonatkozásában a nem vagyoni kártérítés után járó késedelmi kamatokat a kereset

benyújtását megelőző 5 évre is ítélje meg. Továbbá kérte, hogy jogi képviselője perben kifejtett tevékenységét, és az általa előlegezett költségeket is tekintetbe véve 200.000 forint elsőfokú perköltség megtérítésére kötelezze az I., II., III. rendű alpereseket.

Az I. rendű alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítására irányult. Álláspontja szerint az I. rendű alperes nem sérthette meg a felperes személyhez fűződő jogait, ugyanis kizárólag olyan tevékenységet és oly módon végzett, melyre az eljáró hatóságtól engedélyt kapott, ráadásul ezen tevékenységével 2003-ban felhagyott. Érvelése szerint nem nyert bizonyítást a felperes által sérelmezett zajhatás mértéke sem, illetőleg az sem, hogy az I. rendű alperes jogsértő magatartásával okozati összefüggésben a felperesnél egészségromlás, betegség, lelki sérelem alakult ki. Kiemelte: a kirendelt szakértő véleménye szerint nem igazolható okozati összefüggés a felperes által előadott zajhatások és az egészségi állapota között. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen tiltotta el egy olyan tevékenységtől, amelyet 2003 óta nem gyakorol, és tévesen kötelezte nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

A II. rendű alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, a felperes keresetének elutasítására irányult. Álláspontja szerint a II. rendű alperes államigazgatási jogkörben okozott kár megállapítására alapot adó magatartást nem tanúsított. Az eljárás során a IV. rendű alperes tekintetében nem nyert bizonyítást a zajos, zavaró tevékenység folytatása, a IV. rendű alperes esetleges zajos, zavaró tevékenysége nem vezethető vissza a hatóság eljárására, hiszen még a hivatkozott közigazgatási perben hozott ítélet is elismeri, hogy az elsőfokú határozat tartalmazta azt a kikötést, hogy a helyiségben iparszerű tevékenység nem folytatható. Érvelése szerint önmagában a hatósági eljárás, illetve az eljárásban az ügyfélnek biztosított jogok gyakorlása még akkor sem értékelhető személyiségi jogi sérelemként, ha az eljárás eredményeként hozott döntést a bíróság hatályon kívül is helyezte. A felperes nem bizonyította, sőt bizonyítási indítványt sem tett arra, hogy az eljárás során a polgármesteri hivatal valamely köztisztviselője a felperes személyiségi jogát megsértette volna. Kiemelte: az elsőfokú bíróság a kirendelt szakértő megállapításait sem hagyhatta volna figyelmen kívül. Továbbra is hivatkozott arra, hogy a jegyző a perrel érintett hatósági jogosítványai gyakorlása közben nem az önkormányzat nevében és képviselőként járt el, hanem a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 36. § (2) bekezdése alapján a kerület polgármesteri hivatalának, mint önálló jogi személynek, a vezetőjeként.

A III. rendű alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítására irányult. Hangsúlyozta, hogy a III. rendű alperes egyetlen határozattal sem engedélyezte a IV. rendű alperes számára az ipargyakorlást, csak a házi barkácsolást. Nem róható a III. rendű alperes terhére az, hogy a IV. rendű alperes ezen előírásnak nem tett eleget.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének az alperesi fellebbezésekkel támadott részének helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint

a felperes kétséget kizáróan bizonyította, hogy személyiségi jogait az I. rendű alperes megsértette, nem vagyoni kár érte, amely okozati összefüggésben áll az I. rendű alperes magatartásával. Az elsőfokú bíróság okszerűen tiltotta el a jogsértéstől az I. rendű alperest, mert az érvényes telepengedélye birtokában - eltiltás hiányában - bármikor végezhetné zajos tevékenységét. Álláspontja szerint a II. és III. rendű alperesek fellebbezése megalapozatlan, az abban foglaltak nem valósak és jogilag irrelevánsak.

A felperes fellebbezése részben megalapozott, az I. rendű alperes fellebbezése megalapozatlan, a II-III. rendű alperesek fellebbezése megalapozott.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás után, a feltárt peradatok okszerű és helytálló mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított és a helyesen felhívott jogszabályok alkalmazásával meghozott ítéleti döntésével azonban részben értett csak egyet a következők szerint.

A felperes a II. rendű alperessel, valamint a III. rendű és V. rendű alperesek jogelődjével szemben előterjesztett keresetében különböző személyiségi jogai megsértésének megállapítását és nem vagyoni kártérítést is igényelt. A felperes igénye megalapozottságának megállapításához az szükséges, hogy megvalósuljanak a Ptk. 349. § (1) bekezdésében és a Ptk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek, ezen túlmenően a Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján érvényesített nem vagyoni kártérítéshez személyiségi jogsértés megvalósítása is szükséges. A felperes igénye csak akkor lehet alapos, ha a közigazgatási jogkörben történt, jogellenes eljárás személyiségi jogsértés megállapítására is alapot ad.

A személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránti perben eljáró bíróság kizárólag azt vizsgálhatja, hogy az eljáró hatóságok magatartása sértette-e a felperes személyhez fűződő jogait, nem feladata azonban a sérelmezett eljárás rendjének, a döntések érdemi tartalmának, megalapozottságának felülvizsgálata. A perben rendelkezésre álló adatok alapján azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes, valamint a III. rendű és V. rendű alperesek jogelődje a IV. rendű alperes tevékenységének az engedélyezése során a közigazgatási ítélet előírásait figyelmen kívül hagyták. Önmagában azonban ez a körülmény nem elegendő a személyiségi jogsértés megállapítására, maga a felperes sem tett tényelőadást arra nézve, hogy a közigazgatási eljárásban eljáró II. rendű alperes, valamint a III. rendű és V. rendű alperesek jogelődje az eljárás keretein túlmutató, a felperes személyiségi jogai megsértésének megállapítására okot adó magatartást tanúsított volna.

Személyiségi jogsértés hiányában a II. rendű alperes, valamint a III. rendű és V. rendű alperesek jogelődje nem vagyoni kártérítés megfizetésére sem kötelezhető, ezért a Fővárosi Ítéltábla a II. rendű alperes, valamint a III. rendű és V. rendű alperesek jogelődjével szemben előterjesztett keresetet elutasította.

A Ptk. 360. § (1) bekezdése kimondja: a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

A Pp. 247. § (1) bekezdés b) pontja alapján a felperes jogszerűen terjesztette ki keresetét a keresetlevél benyújtását megelőző öt évre az eredetileg nem követelt járulékokra, ezért a Fővárosi Ítélőtábla az I. rendű alperest a nem vagyoni kártérítés tőkeösszege után a felperes fellebbezésében megjelölt időponttól késedelmi kamat megfizetésére is kötelezte.

A Fővárosi Ítélőtábla az I. rendű alperes felelőssége kapcsán mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság megfelelően alkalmazott jogszabályokra alapított okszerű jogi következtetésével. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul értékelve hozta meg döntését. Nem merült fel - a fellebbezésben foglaltak alapján sem - olyan ok, tény, vagy körülmény, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna döntése meghozatalakor, amely kellő alapot adhatna az elsőfokú bíróság e tekintetben logikátlan következtetésektől és önellentmondásoktól mentes, kellően megindokolt döntése megváltoztatására.

A felperes fellebbezésében kifejtett érveléssel szemben az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a felperes jogi képviselője perben kifejtett tevékenységét, a felperes által az eljárás során előlegezett költségekre is figyelemmel volt, így döntése megváltoztatására a felperes javára megítélt perköltség tekintetében sincs mód.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében helybenhagyta.

Az I. rendű alperes eredménytelen fellebbezése következményeként - a felperes részben eredményes fellebbezése figyelembevételével - köteles a Pp. 239. §-a folytán alkalmazott Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes jogi képviselőjét ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint megállapított munkadíjából álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére. A II. rendű alperes, valamint a III. rendű és V. rendű alperesek jogelődje eredményes fellebbezése következményeként a felperes köteles a Pp. 239. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a II-III. rendű és V. rendű alpereseket képviselő jogtanácsos, illetőleg ügyvédek 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a III. rendű és V. rendű alperesek esetében a 4/A. § értelmében a figyelembevételével - megállapított munkadíjából álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére. A fellebbezési eljárási illetékről szóló rendelkezés - az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jogra figyelemmel - a Pp. 81. § (1) bekezdésén, az Itv. 46. § (1) bekezdésén, és 59. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. április 15.

. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Varga Edit s.k.
bíró